

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 233. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518473984/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ak! hvor forandret!

Tyve Aar derefter.

Ved Enden af denne min Fortælling vil jeg nu henvisse til Begyndelsen, hvor jeg sagde: at jeg efter min Københavns Rejse gjorde en Udflugt til *Venysse!*; her leveres Resultatet af Samme.

Paa min gamle Norbagge skred jeg fra Sundbye henad mod Skuepladsen for hine min Ungdoms mærkelige Eventyr. Mine Been vare endnu ikke blevene kortere, og derfor kunde jeg i de dybe Hjulspor med Støvlenæserne mageligt skumme Duggen af Græsset og stundom understøtte Hestens vaklende Gang. Halvt ridende, halvt spadserende naaede jeg saaledes ved Middagstider det gamle *Tyreholm*, den dejlige *Maren Lammestrups* Fødegaard. – Jeg reed over den Eng, paa hvilken fordem hiin mærkværdige Bataille forefaldt. Høestakke-
ne stode der endnu, som dengang, men de skønne Amazoner vare borte: „Die hübschen Mädchen die bleiben fern – o Traum der Jugend, o goldener Stern!” Jeg spurgte en Karl, som gik og arbejdede: om Hr. *Lammestrup* endnu boede paa Gaarden? „Nej” svarede han „han er død for mange Aar siden; her boer nu *Peter Madsen*.” Jeg vilde ogsaa have spurgt efter min gamle *Maren*; men skjøndt – om jeg husker ret – een og tyve andre Pigebilleder siden hiin gyldne Tid havde fordunklet hedes, gad jeg dog nødig høre, at ogsaa hun maaskee kunde være død og borte. Jeg reed videre, og kastede i Forbifarten et alvorligt Blik til det Huus, som hendes Nærværelse engang forskjønnede.

Jeg nærmede mig *Svirumgaard*. Den sivkrandste Sø laae foran mig. Mit øje ledte om Bækken, den forpestede Bæk, der opslugte en af mine skønneste Forhaabninger. See! min Forbandelse var opfyldt: Gangtræet var ikke at finde, sikkerlig forlængst overgivet til Ilden – en alt for lemfældig Straf –; hele Engen var forvandet til Agerland, og Bækken selv bleven til en vandløs Grøvt. „Boer ikke Kamtterraad *Svirum* her?” spurgte jeg en mødende Fodgænger. „Han er død for mange Aar siden” lød Svaret. Saa jubler nu, I Ænder! – tænkte jeg – og sejler med opløstede Hoveder omkring i den fredelige Sø! Ingen Spion vil mere opspore eders lønlige Reder, ej heller mit svære Corpus plumre eders klare Element! – Jeg reed videre fort.

Af Statscalenderen vidste jeg, at min Ungdomsven *Hans Mikkel* var Præst efter sin Fader; thi fra ham selv havde jeg siden han forlod Hovedstaden hverken hørt eller seet en Tøddel. – „Aus den Augen,

St. St. Blicher

aus dem Herten!" – Om den gamle *Ruricolus* var forflyttet til et andet Kald, eller om han havde resigneret, eller ogsaa maaskee var død, derom var jeg aldeles uvidende.

Naar Man i et fæntedel *Seculum* ikke har seet en fordums Ven, naar saa mange Aar – rige paa Begivenheder, frugtbare paa Erfaringer, sørgelige saavel som glædelige – ere henrundne siden hiint Ungdoms muntre Samliv, da banker Hjertet med en sælsom glad Uroelig-hed Gjensynets Time imøde. Men Man finder saare sjældn hvad Man ventet, fordi Man ikke forud belaver sig paa Tidens mægtige Indvirkninger. Man vil have Vennen, som han *var*, og glemmer, at intet *bliver*, som det *er*. Jeg tænkte mig endnu stedse min kjære *Ruricolus*, den smukke, moderne, pyntelige Student, Damernes Yndling, sine Cammeraters vakkre, velvillige og altid hjælpsomme Ven, livsglad, men maadelig og anstændig i alle Nydelser, en dygtig Theolog og dertil en Kjender og Ynder af den skønne Litteratur; under dette sidste Hensyn havde vi især engang været hinanden uundværlige. Thi higede jeg nu efter at springe af Hesten og kaste mig i hans Arme med det Udraab: „es waren schöne Zeiten, Carlos!" u.s.w. – Men – det kom ganske anderledes.

Det første menneskelige Væsen, jeg ved min Indridelse i Præstegaarden fik Øje paa, var en tyk og rødmusset Mand i en luvslidt graae Frakke, med Træskoer paa Fødderne, og en gammel lavpullet Hat paa Hovedet. Personen – jeg havde antaget ham for Præstens Kudsk eller Avlskarl, dersom ikke et uhyre Merskurms Pibehoved i hans Haand havde givet mig Ideen om en Forpagter – Personen stod midt paa Møddingen omringet af Høns, Ænder, Gjæs og Kalkuner, dem han med udstrakt Pegefinger syntes at overtælle. „Er Præsten hjemme?" spurgte jeg, og lettede lidt paa min Hat. „Syv og fiirs, otte og fiirs, ni og fiirs, halvfems; det er mig" lød Svaret. Jeg opspilede begge mine Øjne, og – gjenkjendte nu først min Ungdoms Ven. „Men Hr. Pastor!" sagde jeg, „kjender Du mig virkelig ikke?" – Han gik ned af Møddingen og hen imod mig; men langsom og forsigtig, for ikke at træde paa de smaa velsignede Ællinger. „Hm!" brummede han, med et roligt Smil, „det kommer mig rigtig nok for –" „Saa Du har ganske glemt Din gamle *Pietro*?" raabte jeg. „Ej! er det Dig?" svarte han og rækkede mig Haanden. „Naa det maae jeg bekjende! kom nærmere, min kjære gode Ven! *Morten*! tag den Fremmedes Hest! – Er den vant til at staae inde, eller vil Du have den paa Græs? Du bliver dog hos os